

samlede Forbrug her i Landet for 1 Aar ca. 9 Millioner Tdr. Brødkorn.

Spørgsmaalet er nu, hvor meget af dette Brødkorn der bruges til Menneskeføde. Det er naturligvis ikke let bestemt at gøre Rede herfor. Jeg ser, at Statens statistiske Departement har regnet med, at der her i Landet bruges ca. $\frac{1}{2}$ Td. Rug pr. Individ til Brød; men en foretagen Prøve paa Holdbarheden af denne Beregning har vist, at den ikke holder Stik. Statistisk Departement er kommet til sine Tal ved at lade forskellige Familier notere deres Forbrug af forskellige Varer. De Tal, Departementet opgiver, stemmer imidlertid ikke med, hvad man sædvanemæssigt regner, at en Soldat skal have af Brød. Han faar hver femte Dag et 8 Punds Rugbrød. Det bliver rigeligt 2 Tdr. Rug om Aaret. Naturligvis kan man dog ikke lægge dette til Grund for Beregningen af det nødvendige Brødkorn til hvert Individ. Da vi paa Bornholm stod overfor Spørgsmaalet om Landets Forsyning med Brødkorn, foretog vi med en saa sagkyndig Hjælp som Hr. Hertel Wulff en indgaaende Undersøgelse og kom da til det Resultat, at man ikke kunde regne med mindre end 1 Td. Rug pr. Individ. Vi kunde forholdsvis let foretage Undersøgelsen, da det jo kun drejede sig om et begrænset Omraade, og vi kunde faa Oplysninger fra Møllere og Bagere. For hele Landet vil det altsaa komme til at dreje sig om ca. 2,800,000 Tdr. aarlig. Man kan vel nok gaa ud fra, at det Antal Tønder Hvede, der i det hele er forbrugt her i Landet, er forbrugt til Menneskeføde, og det er et tilsvarende Kvantum, ca. 2,800,000 Tdr. Det samlede Antal Tønder Rug og Hvede, der anvendes til Brug for Mennesker, bliver da paa det nærmeste lig Tallet paa det Antal Tønder Brødkorn, der overhovedet avles her i Landet.

Kunde man disponere over al den Rug og Hvede, der er avlet her i Landet, til Menneskeføde, vilde der altsaa være Brødkorn nok, men for det første er nu Rughøsten i Aar ringere end i Fjor, og desuden er der utvivlsomt allerede blevet opfodret en meget betydelig Del Brødkorn. Vi vil derfor ikke tilnærmelsesvis være i Stand til at skaffe Befolkningen det fornødne Brød, hvis vi ikke faar betydelige Tilførsler ude fra. Inden Opfordringsforbudet blev udstedt, foretog vi paa Bornholm — jeg antager ikke, at Forholdene der er væsentligt forskellige fra Forholdene andre Steder i Landet — en Opgørelse af, hvor meget Brødkorn der endnu var i

Behold paa Øen. Efter Beregninger over Høsten i Fjor og i Aar, foretagne paa det samme Grundlag, skulde der paa det paa-gældende Tidspunkt være ca. 60,000 Tdr. Rug paa Bornholm. Amtet lod saa foretage en Opgørelse rundt i samtlige Sogne. Man benyttede til Optællingen af det Antal Tønder Korn, der fandtes i hvert Sogn, Prisreguleringskommissionerne, der ellers har haft overordentlig lidt at tage Vare paa, og man kom da til det overraskende Resultat, at der i Stedet for ca. 60,000 Tdr. Rug viste sig ikke at være mere end 25,000 Tdr., altsaa ikke en Gang Halvdelen af den Rugmængde, der skulde være efter Statistikken. Nu maa det naturligvis indrømmes, at en og anden kan have skjult en Del af sin Beholdning for at bruge det som Foder til sine Kreaturer, men man maa dog gaa ud fra, at i det hele og store har Landmændene givet rigtige Oplysninger. I saa Fald har man fra Høsten, indtil Optællingen fandt Sted, anvendt en meget betydelig Del af Brødkornet til Foder for Dyrene, og hvis man senere foretog en Optælling, er jeg ikke utilbøjelig til at tro, at en hel Del af Brødkornet paa ny er blevet brugt til Foder.

Der er jo ganske vist udstedt et Fodringsforbud, men som det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) gjorde opmærksom paa, er Forbudet ikke ledsaget af Straffebestemmelser. Landmændene har allerede Kundskab om, at der ikke sker dem noget, hvis de fodrer noget af deres Brødkorn op. Det er sagt, at Landmændene vil betragte det som en Æressag at bevare Brødkornet til Brug for Menneskene. Jeg er naturligvis ikke i Tvivl om, at den overvejende Del af Landmændene vil holde sig Fodringsforbudet efterrettelig, men paa den anden Side skal man ikke stole paa, at ikke mange overtræder det med større eller mindre Kvanta, saaledes at Resultatet bliver en Formindskelse af Beholdningen her i Landet. Og hvis det Forhold indtræder, som man jo ubetinget maa regne med, at det bliver umuligt for os at tilføre Landet større Forsyning ude fra, saa løber vi den Risiko ikke at kunne skaffe Brød til Befolkningen, naar vi kommer hen paa Slutningen af Vinteren, for ikke at tale om, at Vanskelighederne vil blive endnu større, naar vi naar hen paa Sommeren. Det er alt for farligt ikke at træffe energiske Forholdsregler mod Opfodring af Brødkorn, og jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han gaar endnu videre end til at lade foretage en Optælling hos